

Κυριακή Σαμαρειτιδος. Ο Κύριος και σ' εμάς θέλει να δώσει το « ύδωρ το ζων ».

π. Συμεών Κραγιόπουλος (†).

Ευαγγελικά αναγνώσματα, Πεντηκοστάριο.

Μπορεί η Σαμαρείτιδα – όπως ακούσαμε στην ευαγγελική περικοπή (Ιω. 4:1-42) – να ήταν μια μεγάλη αμαρτωλή, αλλά τελικά όμως το ‘λεγε η ψυχή της. Δεν δίστασε μέσα σε λίγη ώρα να δεχθεί το μήνυμα του Μεσσία. Δεν δίστασε μέσα σε κανα-δυο ημέρες που έμεινε εκεί ο Κύριος να γίνει πλέον του Κυρίου, και ν’ ακολουθήσει τον Κύριο μέχρι του σημείου που, όταν χρειάστηκε να μαρτυρήσει, το έκανε.

Ο Κύριος και μ’ εμάς θέλει κατ’ αυτόν τον ανθρώπινο τρόπο να κάνει διάλογο· και σ’ εμάς μπορεί και θέλει να δώσει το «ύδωρ το ζων». Αλλά βλέπετε, όλη αυτή η συζήτηση που γίνεται με την Σαμαρείτιδα, όλο αυτό το έργο που προχωρεί τόσο καλά, μπορούσε κάπου εκεί να σταματήσει, όταν της είπε: «Πήγαινε να φωνάξεις τον άνδρα σου».

Στο σημείο δηλαδή που μπλέκουν τα πράγματα· που θα μπορούσε να σκεφθεί να μην το αποκαλύψει, αλλά και να αντιδράσει μέσα της «α, όλα κι όλα· να τα πούμε έτσι, να τα πούμε αλλιώς, να συζητήσουμε ναι· αλλά τώρα ν' αρχίσουμε να βγάζουμε τέτοια πράγματα στο φανερό;» και να σηκωθεί να φύγει, παρεξηγημένη, ενοχλημένη, παίρνοντας το δοχείο που είχε μαζί της αδειανό – γιατί δεν είχε βάλει μάλλον νερό – και να εξαφανισθεί.

Ακριβώς στο σημείο αυτό τρέπεται σε φυγή ο καθένας. Και ενώ ο Κύριος θέλει να μιλήσει μαζί του όπως με την Σαμαρείτιδα, και θέλει να δώσει την δωρεά του στον καθένα όπως στην Σαμαρείτιδα, θέλει να οδηγήσει την κάθε ψυχή μέχρι τέλους, και ν' αξιωθεί κανείς να πάθει για τον Χριστό και να μαρτυρήσει ακόμη για τον Χριστό και να αγιασθεί, δεν γίνεται, διότι ακριβώς τα πράγματα σκοντάφτουν σ' αυτό το σημείο.

«Πήγαινε, φώνησον τον άνδρα σου». Κι εκείνη είπε «άνδρα δεν έχω». «Καλώς είπες ότι δεν έχεις άνδρα – της απαντά ο Κύριος – διότι είχες πέντε και αυτόν που έχεις δεν είναι άνδρας σου...» Και αυτό ήταν το συγκλονιστικό.

Βλέπουμε ακόμη και όταν πήγε και είδε τους συμπατριώτες της, τους λέει: «Για, ελάτε να δείτε μήπως αυτός είναι ο Μεσσίας. Βρήκα έναν άνθρωπο ο οποίος μου τα είπε όλα όσα έκανα στη ζωή μου»· με την έννοια δηλαδή ότι αυτός ξέρει τα βαθύτερα των ψυχών, της κάθε μιας ψυχής, «για, ελάτε μήπως αυτός είναι ο Χριστός που περιμένουμε, ο Μεσσίας που περιμένουμε!»

Αλλά επίσης συγκλονίστηκαν και οι συμπατριώτες της καθώς άκουσαν αυτά τα λόγια και πήγαν και ζήτησαν από τον Κύριο να μείνει μαζί τους, και έμεινε. Αλλά έκανε σ' όλους μεγάλη εντύπωση ότι ο Χριστός φανέρωσε την όλη ζωή της Σαμαρείτιδος.

Εδώ είναι που τρέπεται κανείς σε φυγή, γιατί δεν έχει το κουράγιο να τον ελέγξει ο Κύριος, δηλαδή να ξεσκεπάσει την ψυχή του και να φανερώσει στα δικά του τα μάτια κυρίως την πραγματική του ταυτότητα.

Πόσα και πόσα πράγματα τα 'χουμε απωθήσει, τα 'χουμε σπρώξει βαθιά στην ψυχή μας και δεν θέλουμε ούτε εμείς να τα θυμηθούμε! Κι είναι αμαρτίες και αμαρτίες, είναι θάνατος της ψυχής μας· κι ο Κύριος θέλει να τα βγάλει στο φανερό, να τα ομολογήσουμε και να μας συγχωρήσει.

Δεν θα μας μαλώσει, όπως κι εδώ· δεν θα μας μαλώσει. Ναι, γι' αυτό ήρθε, για να σώσει τον αμαρτωλό. Δεν ήρθε για να τον μαλώσει τον αμαρτωλό ή να τον καταδικάσει, αλλά όμως αφού ο αμαρτωλός βγάλει όλα αυτά τα κρύφια ανομήματα, αφού ο αμαρτωλός ομολογήσει.

Γι' αυτό λέμε ότι, όταν εξομολογούνται σήμερα οι άνθρωποι κλπ., από δω το 'χουν από κει το 'χουν, μάλλον κουκουλώνουν την ψυχή τους, μάλλον δεν φανερώνουν τα της ψυχής τους, και αυτό δεν είναι εξομολόγηση.

Πώς θα γίνει έτσι, όταν υπάρχει αυτό το εμπόδιο, όταν δεν βγουν στο φανερό; Αν ποτέ σε πλησιάσει όντως ο Κύριος, αν ποτέ ο Κύριος αρχίσει να κάνει κάποια εργασία στην ψυχή σου, αν ποτέ σου εμπιστευθεί την Χάρι του, αν ποτέ ο Κύριος ως Κύριος θα μπορεί να συνεννοηθεί μαζί σου, το πρώτο-πρώτο που θα κάνει θα 'ναι αυτό: να σου δώσει να εννοήσεις πόσο αμαρτωλός είσαι, τι φοβερές αμαρτίες έχεις, ότι αν δεν μετανοήσεις για τις αμαρτίες σου, αν δεν ομολογήσεις τις αμαρτίες σου, δεν μπορεί να γίνει τίποτε.

Και όσοι το δέχονται αυτό, και όσοι το αντέχουν αυτό, διότι πολλές φορές – εδώ με την Σαμαρείτιδα είπε δυο λόγια ο Κύριος και όλα βγήκανε – αλλά πολλές φορές πρέπει να πονέσει κανείς, πρέπει να ζοριστεί, στοιχίζει το ν' αποφασίσει να φανερώσει τον εαυτό του, να αποφασίσει να δει την αμαρτία του, να αποφασίσει να μετανοήσει και να επιστρέψει στον Χριστό. Και κάνουν πίσω οι άνθρωποι, κάνουν πίσω.

Άλλοι με πολλή ευκολία, όπως εδώ η Σαμαρείτιδα, ξεσκεπάζουν την ψυχή και έρχεται η λύτρωση. Άλλοι βέβαια ζορίζονται και κάνουν πίσω. «Εγώ δεν μπορώ να τα πω. Εγώ δεν μπορώ ν' αλλάξω. Α, εγώ δεν μπορώ να ξεπεράσω τον εαυτό μου» και κρατούν είτε συγκεκριμένες αμαρτίες και

βιώματα αμαρτίας είτε αρρωστημένες καταστάσεις, που οφείλονται βέβαια στην αμαρτία, και μένει κανείς στο σκοτάδι.

Δεν δέχεται τελικά τον Χριστό, δεν έρχεται το φως του Χριστού, δεν παίρνει αυτό το «ύδωρ το ζων» που δίνει ο Χριστός και που γίνεται η ψυχή του ανθρώπου παράδεισος, επειδή ακριβώς μέσα του πλέον είναι ο Χριστός, μέσα του είναι η Χάρη του Αγίου Πνεύματος. Χριστοποιείται ο άνθρωπος, γίνεται όπως ο Χριστός.

**Από το βιβλίο: π. Συμεών Κραγιοπούλου, 'Όπως φώτισε ο Θεός...',
Πανόραμα Θεσσαλονίκης, 1998, σελ. 398.**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>